

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/341/2021
Identifikačné číslo spisu:	7617200329
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7617200329.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcu SVB Zimné 201, so sídlom v Rudňanoch 201, IČO: 35 540 401, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hovan a Hospŕdka, s.r.o., so sídlom v Spišskej Novej Vsi, M. Gorkého 8, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Tibor Hospŕdka, proti žalovanej Ž. M., bývajúcej v P., J. XXX, zastúpenej JUDr. Michaelou Šterbákovou, advokátkou, so sídlom v Košiciach, Kováčska 40, o zaplatenie 1.406,50 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp.zn. 1C/2/2017, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 16. decembra 2020 sp.zn. 9Co/338/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

I. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 31. mája 2019 č.k. 1C/2/2017-244 zastavil konanie o zaplatenie poplatku z omeškania (výrok I.), uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.406,50 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (výrok II.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok III.), žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania (výrok IV.), o ktorej rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (výrok V.). Svoje rozhodnutie vo výroku II. odôvodnil tým, že žalovaná ako vlastníčka bytu v bytovom dome v správe žalobcu preukázateľne za obdobie od 3/2016 do 9/2018 (okrem 4, 5/2016) neuhradila preddavky do fondu prevádzky, údržby a opráv predmetného bytového domu (ďalej len „preddavky do fondu“) a príspevok na správu označený ako tzv. réžia. Uvedená povinnosť vyplýva žalovanej z ustanovenia § 10 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z.z.“) ako vlastníčke bytu a z čl. 14 bod 1 Zmluvy o spoločenstve vlastníkov bytov a nebytových priestorov zo dňa 20. júna 2001 (ďalej len „zmluva o spoločenstve“), v zmysle ktorého predseda spoločenstva vlastníkov určí konkrétnu výšku mesačného preddavku do fondu a podľa čl. 15 bod 1 vo vzťahu k mimoriadnemu príspevku. Výška preddavkov do

fondy bola naposledy určená na zasadnutí zhromaždenia vlastníkov bytov dňa 11. októbra 2014 a to v sume 0,50 eur/m², pričom žalovaná bola na zasadnutí prítomná a mala tak vedomosť o výške svojej povinnosti. Aj z tohto dôvodu súd považoval sumu 48,30 eur pôvodne určenú žalobcom za chybu v písaní. Konštatoval, že tvrdenia žalovanej, ktorými sporovala nárok žalobcu, nepodložila žiadnymi relevantnými dôkazmi. Všetky úhrady žalovanej boli už zohľadnené v žalobnom návrhu, alebo boli zaúčtované na skoršie nedoplatky, nakoľko ich žalovaná neoznačila obdobím, na ktoré mali byť zaúčtované. Na zaplatenie zákonného úroku z omeškania zaviazal súd žalovanú v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 10 ods. 6 zákona č. 182/1993 Z.z. a to odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej jednotlivej mesačnej úhrady a nie od prvého dňa daného mesiaca tak, ako to žiadal žalobca. Výšku úroku z omeškania určil súd s poukazom na nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z. V prevyšujúcej časti úroku z omeškania žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovanej rozsudkom zo 16. decembra 2020 sp.zn. 9Co/338/2019 napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. a IV. potvrdil ako vecne správne (§ 387 CSP) a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v rozsahu 100% (§ 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP). Odvolací súd po doplnení dokazovania dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, založené na správne zistenom skutkovom stave a s jeho odôvodnením sa stotožnil v celom rozsahu a odkázal naň v zmysle § 387 ods. 2 CSP. Podaním doručeným odvolaciemu súdu osobne dňa 9. decembra 2020 žalovaná navrhla odročiť pojednávanie nariadené na deň 16. decembra 2020 s tým, že požiadala Centrum právnej pomoci o ustanovenie advokáta. Tomuto návrhu odvolací súd nevyhovel z dôvodu, že nepreukázala existenciu dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania, nakoľko jej návrh nespĺňal náležitosti ustanovené § 183 a § 184 CSP. O tejto skutočnosti bola žalovaná odvolacím súdom upovedomená. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalovanej odvolací súd uviedol, že povinnosť žalovanej ako vlastníka bytu poukazovať preddavky do fondu vyplýva z ustanovenia § 10 zákona č. 182/1993 Z.z., splnenie tejto povinnosti nie je možné podmieňovať napr. odstránením akýchsi nezrovnalostí, ktoré sa vlastníkovi v nakladaní s prostriedkami javia. Predmetom súdneho sporu sp.zn. 13C/47/2013 nie je peňažné plnenie titulom zaplatenia nedoplatkov na preddavkoch do fondu, ale uloženie povinnosti žalobcovi zdržať sa nakladania s bytom vo vlastníctve žalovanej ako predmetom dražby. Takýto súdny spor netvorí prekážku začatého konania o splnenie peňažnej pohľadávky žalovanej voči žalobcovi. Obsah zápisnice vlastníkov v bytovom dome z 11. októbra 2014 jednoznačne preukazuje rozhodnutie nadpolovičnej väčšiny všetkých vlastníkov od decembra 2014 poukazovať preddavky do fondu vo výške 0,50 eur/m² a to bez ohľadu na to, či je dané rozhodnutie pokračovaním v doposiaľ poukazovaných preddavkoch alebo ich navýšením. Nie je podstatné, čo sa udialo na schôdzi vlastníkov dňa 20. septembra 2008, keďže rozhodnutia prijaté na tejto schôdzi nemajú vplyv na predmet tohto súdneho sporu, pretože sa netýkajú žalovaného obdobia. Tvrdenie žalovanej o falšovaní a pozmeňovaní obsahu rozhodnutia vlastníkov schôdze z 11. októbra 2014 ostalo len v rovine ničím nepodloženého tvrdenia. Oprávnenie žalobcu požadovať od žalovanej sumu 1 eur mesačne titulom réžie vyplýva z čl. 11/2b zmluvy o spoločenstve. K námietke žalovanej, že v skutočnosti mala správne prispievať do fondu len sumou 48,30 eur a nie 48,50 eur, uviedol odvolací súd, že podľa predloženej fotografie z nástenky v bytovom dome išlo o nesprávny prepočet preddavku do fondu, pretože z tohto dôkazu je zrejme aj to, že podľa výmery mala prispievať žalovaná mesačne sumou 0,50 eur/m², čo pri rozlohe jej bytu 95 m² predstavuje sumu 48,50 eur. Postup súdu prvej inštancie, ktorý neoznačenú platbu žalovanej zo 17. septembra 2018 vo výške 228,- eur započítal na nedoplatok z minulosti s ohľadom na výšku jej dlhu za obdobie od 1. marca 2006 do 31. augusta 2017 v sume 5.637,69 eur, označil ako správny. Ostatné odvolacie námietky považoval za irelevantné a nespôsobilé spochybniť správnosť napadnutého rozhodnutia.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP, pre porušenie práva na spravodlivý proces. Odvolaciemu súdu vytýkala, že jej odňal možnosť konať pred súdom svojím nesprávnym procesným postupom, keď napriek jej odôvodnenej žiadosti o odročenie pojednávania zo dňa 9. decembra 2020, vo veci dňa 16. decembra 2020 pojednával v jej neprítomnosti a rozhodol. Svoju žiadosť odôvodnila dovolateľka tým, že

podala žiadosť o pridelenie právneho zástupcu prostredníctvom Centra právnej pomoci, odvolací súd jej však nevyhovел a oznámil jej, že k odročeniu pojednávania nedôjde, listom podaným na poštovú prepravu dňa 15. decembra 2020, doručeným jej však až po nariadenom pojednávaní dňa 17. decembra 2020. Dovolateľka zdôraznila, že má v zmysle Ústavy Slovenskej republiky garantované právo na právnu pomoc, ktoré realizovala, pričom z objektívnych dôvodov nemohla zabezpečiť svoje právne zastupovanie skôr, než sa uskutočnilo nariadené pojednávanie odvolacieho súdu. Mala zato, že požiadala o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu a postup odvolacieho súdu tak bol nesprávny. Dovolateľka ďalej namietala, že odvolací súd ako ani súd prvej inštancie nechali bez povšimnutia významný argument, že na schôdzi dňa 20. septembra 2008 sa zúčastnili a hlasovali len 2 z 5 vlastníkov (čo vyplýva z predloženej zápisnice zo schôdze) a preto na tejto schôdzi nemohla byť platne schválená žiadna výška preddavku do fondu v zmysle ustanovenia § 14 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. Odvolací súd tiež neodpovedal na zásadné tvrdenie žalovanej, že zápisnica zo schôdze v roku 2014 bola žalobcom pozmenená a doplnená, o čom svedčí samotná zápisnica predložená žalovanou ako dôkaz. Žalobca iný dôkaz, ktorým by toto jej tvrdenie vyvrátil, nepredložil. Žalovaná v konaní tvrdila, že výpočet výšky mesačného preddavku do fondu bol nesprávny, keď aj samotný žalobca v pôvodnom žalobnom návrhu sám uplatňoval sumu vo výške 48,30 eur mesačne, ale v priebehu konania ju upravil bez právneho základu. Súd prvej inštancie považoval uvedené len za chybu v písaní, čo je podľa názoru dovolateľky na hranici arbitrárnosti a svojvôle. V súvislosti s touto argumentáciou namietala aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí súdov nižšieho stupňa. Napokon namietala nedostatky v odôvodnení rozhodnutí aj vo vzťahu k nevykonaniu dokazovania, resp. inému vyhodnoteniu dôkazov a to rozhodnutia schôdze vlastníkov z 20. septembra 2008 v rozpore so zákonom č. 182/1993 Z.z. Z týchto dôvodov navrhla, aby dovolací súd zrušil rozhodnutia súdov nižších stupňov a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a priznal jej právo na náhradu trov dovolacieho konania. Zároveň žiadala, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že žalovaná žiadosť o odročenie pojednávania síce zdôvodnila tým, že požiadala o pridelenie právneho zástupcu Centrum právnej pomoci, avšak k tejto žiadosti nepriložil žiaden doklad, z ktorého by jej tvrdenie vyplývalo, preto bol postup odvolacieho súdu správny. Poznamenal, že žalovaná sa zúčastnila na pojednávaní odvolacieho súdu konanom dňa 18. novembra 2020, kde cestou svojho zástupcu vzala termín pojednávania odročeného na deň 16. decembra 2020 na vedomie. Navyše zo žalovanou predloženého dokladu rozhodnutia Centra právnej pomoci o prerušení konania zo dňa 21. decembra 2020 vyplýva, že k 9. decembru 2020 žalovaná žiadosť o poskytnutie právnej pomoci podanú nemala. Ďalej uviedol, že žalovaná bola prítomná na schôdzi vlastníkov konanej dňa 11. októbra 2014, priebeh schôdze, ani rozhodnutia na nej prijaté nenapadla spôsobom ustanoveným zákonom a preto sú platné. V konaní bolo preukázané, že žalovaná bola s výškou preddavkov do fondu určených na schôdzi dňa 11. októbra 2014 oboznámená a svoju povinnosť si neplnila, ostatné tvrdenia žalovanej produkované v konaní označil za irelevantné a nesúvisiace s vecou. Rozhodnutia súdov považoval za dostatočne odôvodnené a vecne správne. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovanej ako aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia zamietol ako nedôvodné a priznal mu voči žalovanej náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolací súd nie je súdom tretej inštancie, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (por. 9 Cdo/72/2020, 9 Cdo/260/2021), nie strany sporu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (por. 9 Cdo/72/2020, 9 Cdo/260/2021).

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

9. Dovolateľka prípustnosť podaného dovolania vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10. Dovolateľka tvrdila, že k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces došlo pochybením odvolacieho súdu, ktorý neakceptoval jej dôvodnú žiadosť o odročenie pojednávania dňa 16. decembra 2020 a vo veci pojednával a rozhodol v jej neprítomnosti. Zároveň jej oznámenie o neakceptovaní žiadosti doručil až potom, ako vo veci rozhodol.

11. Právo strany sporu, aby jej vec bola prejednaná verejne a v jej prítomnosti, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov a jedného nálezu ústavného súdu), nemožno chápať tak, že by súd nemohol konať a rozhodnúť v jej neprítomnosti, ale tak, že súd je povinný strane poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva.

12. V zmysle § 183 ods. 1 CSP pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. V zmysle § 183 ods. 4 CSP ak súd zistí, že stranou uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, bezodkladne o tom upovedomí stranu, ktorá odročenie navrhla. Strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, je povinná uviesť telefónne číslo alebo elektronickú adresu, na ktorú ju možno upovedomiť o rozhodnutí súdu o jej návrhu na odročenie pojednávania.

13. Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom relevantným v zmysle § 183 ods. 1 CSP spravidla vtedy, ak strane bráni zúčastniť sa na pojednávaní taká okolnosť, ktorá je podstatná (z hľadiska možnosti uskutočniť pojednávanie), nepredvídateľná (v tom zmysle, že strana nemohla vedieť, že nastane) a ospravedlniteľná (strana urobila všetko pre to, aby sa súdom nariadené pojednávanie mohlo uskutočniť v jej prítomnosti, z objektívnych dôvodov sa jej to ale nepodarilo).

14. Posúdenie dôležitosti dôvodu na odročenie termínu pojednávania posudzuje súd podľa konkrétnych okolností prípadu a môže ich preveriť len zo skutočností, ktoré Sú mu známe v čase posudzovania

žiadosti o odročenie termínu pojednávania (pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, komentár k § 183).

15. Podľa obsahu spisu odvolací súd odročil pojednávanie nariadené dňa 18. novembra 2020 v prítomnosti žalovanej na deň 16. decembra 2020 o 10.00 hod s tým, že žalovaná vzala termín pojednávania na vedomie a písomne predvolaná nebude. Žalovanej poskytol odvolací súd poučenie, že pokiaľ splnomocní niekoho svojím zastupovaním, je potrebné predložiť splnomocnenie v dostatočnom časovom predstihu pred pojednávaním (viď zápisnica z č.l. 300-301 spisu). Dňa 9. decembra 2020 doručila žalovaná súdu osobne žiadosť o odročenie pojednávania, v ktorej uviedla, že požiadala o pridelenie právneho zástupcu prostredníctvom Centra právnej pomoci, avšak k dnešnému dňu jej nebol pridelený. Predsedníčka senátu odvolacieho súdu listom z 11. decembra 2020 oznámila žalovanej, že jej návrh nespĺňa náležitosti na odročenie pojednávania v zmysle § 183 CSP a k odročeniu pojednávania nedôjde (č.l. 304 spisu). Žalovanej bol list doručený dňa 4. januára 2021 (č.l. 305 spisu).

16. Vzhľadom na to, že žalovaná k svojej žiadosti o odročenie pojednávania nepriložila žiaden doklad, z ktorého by vyplývalo jej tvrdenie o tom, že požiadala Centrum právnej pomoci o pridelenie právneho zástupcu, odvolací súd nemal možnosť posúdiť existenciu a relevanciu dôvodu, pre ktorý žiadala o odročenie pojednávania a mohol vychádzať len z obsahu tejto žiadosti, v ktorej žalovaná neuviedla žiadne okolnosti brániace jej v podaní žiadosti o poskytnutie právnej pomoci. Za daného stavu bol preto postup odvolacieho súdu, ktorý žiadosť žalovanej nepovažoval za odôvodnenú, správny. Navyše z obsahu rozhodnutia Centra právnej pomoci, Kancelária Košice, o prerušení konania zo dňa 21. decembra 2020 číslo spisu KaKE/26711/2020, ČRZ: 140229/2020, ktoré pripojila žalovaná k dovolaniu (č.l. 360 spisu), vyplýva, že žiadosť o poskytnutie právnej pomoci v odvolacom konaní sp.zn. 9Co/338/2019 bola Centrum právnej pomoci doručená žalovanou dňa 16. decembra 2020. Je teda zrejmé, že v čase podania žiadosti o odročenie pojednávania žalovanou, t.j. 9. decembra 2020, dôvod, pre ktorý žalovaná žiadala o odročenie pojednávania ani neexistoval. Tvrdenia žalovanej, že už v novembri 2020 navštívila Centrum právnej pomoci, ale z objektívnych dôvodov nemohla zabezpečiť podklady pre podanie žiadosti neobstoja, pretože z už spomenutého rozhodnutia Centra právnej pomoci vyplýva, že ani v čase podania žiadosti dňa 16. decembra 2020 nemala k dispozícii potrebné podklady, čo viedlo k prerušeniu konania podľa ustanovenia § 29 ods. 1 a ods. 4 Správneho poriadku za účelom ich doplnenia. Napokon možnosť požiadať o poskytnutie právnej pomoci Centrum právnej pomoci mala žalovaná už po poučení súdom o tejto možnosti, žalovaná bola o tejto možnosti poučená prvoinštančným súdom v septembri 2017 (viď č.l. 78 spisu, teda pred viac ako 3 rokmi), aj preto jej žiadosť o odročenie pojednávania nebola odôvodnená vážnym dôvodom v zmysle § 183 ods. 1 CSP.

16.1. Ani námietka žalovanej, že nebola včas upovedomená odvolacím súdom o neakceptovaní jej žiadosti o odročenie pojednávania, neobstoja, pretože v zmysle § 184 ods. 4 CSP bola povinná vo svojej žiadosti o odročenie pojednávania uviesť telefónne číslo alebo elektronickú adresu, keďže tak neurobila, odvolací súd ju mohol upovedomiť len doručením listinného rovnopisu poštou na jej adresu uvedenú v návrhu (pzn. elektronická adresa, ani telefón žalovanej neboli obsahom spisu). V tomto prípade sa tak žalovaná neriadila zásadou, že práva patria bdelym „vigilantibus iura scripta sunt“, teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou a sama sa tak zbavila možnosti oboznámenia sa s rozhodnutím odvolacieho súdu včas. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že odvolací súd sa oboznámil so žiadosťou žalovanej a už dňa 11. decembra 2020, t.j. bez zbytočného odkladu, dal pokyn na upovedomenie žalovanej o nevyhovení jej návrhu, ktorý pokyn bol v tento deň aj realizovaný (viď č.l. 304-305 spisu).

16.2. Dovolací súd vzhľadom na uvedené uzatvára, že postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý súdny proces. Neopodstatnená je preto námietka, že nerešpektovaním žiadosti o odročenie pojednávania a pojednávaním v neprítomnosti žalovanej došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f) CSP.

17. K námietkam žalovanej týkajúcim sa zisťovania skutkového stavu a vyhodnotenia dokazovania súdmi, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že nedostatočne zistený skutkový stav veci,

nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (4 Cdo 229/2020, 6 Cdo 69/2020, 9 Cdo 209/2020, 7 Cdo 187/2021).

18. Pokiaľ išlo o námietku žalovanej, že zápisnica zo schôdze konanej dňa 11. októbra 2014 bola pozmenená a doplnená, avšak oba sudy nižšej inštancie sa touto námietkou nezaoberali, resp. nesprávne vyhodnotili, že túto skutočnosť nepreukázala, dovolací súd zdôrazňuje, že záver súdu o tom, či strana sporu (ne)uniesla dôkazné bremeno, teda bremeno procesnej zodpovednosti je výsledkom hodnotenia dôkazov. Dovolací súd však nie je v rámci dovolacieho konania oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, keďže je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Avšak z hľadiska správnosti postupu súdov nižších inštancií týkajúcich sa posudzovania otázky, kto bol v danom prípade nositeľom dôkazného bremena, dovolací súd dospel k záveru, že išlo o postup správny.

18.1. V sporovom kontradiktórnom konaní platí, že dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu, v ktorého záujme je preukázanie pravdivosti ním tvrdených skutočností, teda tých skutočností, ktoré zakladajú tvrdené právo a to až do momentu, kým sa mu nepodari ponúknutými dôkazmi preukázať tvrdený nárok. Na druhej strane žalovaného zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní skutočností, ktoré vylučujú existenciu uplatňovaného práva, ak jeho existenciu žalobca už preukázal (obdobne sp. zn. 4Cdo 229/2020, 8Cdo 219/2020). Ak sa teda žalobcovi podarí preukázať jeho nárok, tak následne zaťažuje dôkazné bremeno tvrdenia opaku, resp. skutočností vyvracajúcich pravdivosť tvrdení žalobcu, žalovaného (pozri aj MACUR, J.: Dokazování a procesní odpovědnost v občanském soudním řízení. Brno : Universita J. E. Purkyně, 1984, s. 60-61).

18.2. V prejednávanej veci žalobca výšku svojho nároku odvodzoval od rozhodnutia vlastníkov prijatého na schôdzi dňa 11. októbra 2014. Na preukázanie tejto skutočnosti predložil súdu zápisnicu z tejto schôdze, ktorá spĺňala tak formálne ako aj hmotnoprávne náležitosti v zmysle § 14 zákona č. 182/1993 Z.z. Zápisnica nevykazovala žiadne pozmeňované či doplnené pasáže. Žalobca tak predložením zápisnice zo schôdze vlastníkov konanej dňa 11. októbra 2014 existenciu svojho práva preukázal. Pokiaľ teda žalovaná v rámci svojej obrany tvrdila, že zápisnica bola pozmenená, teda tvrdila skutočnosti, ktoré uplatňované, preukázané právo žalobcu popierali, zaťažovalo dôkazné bremeno na preukázanie ich existencie žalovanú, ktorá od nich odvodzovala svoje právo pre seba. Keďže žalovaná žiaden dôkaz, ktorý by svedčil o jej tvrdení, že zápisnica nezodpovedala skutočnému priebehu schôdze vlastníkov, súdu nepredložila a ani nenavrhol, správne sudy nižších inštancií konštatovali, že žalovaná svoje tvrdenia nepreukázala, teda neuniesla dôkazné bremeno a nemôže byť preto rozhodnuté v jej prospech.

19. Dovolateľka ďalej vytýkala súdom nižších inštancií nedostatky v odôvodnení ich rozhodnutí, ktoré neodpovedali na jej zásadné argumenty v konaní a to konkrétne namietanú neplatnosť rozhodnutí prijatých na schôdzi vlastníkov dňa 20. septembra 2008, neplatnosť zápisnice zo schôdze v roku 2014 a nesprávny výpočet výšky mesačného preddavku do fondu vychádzajúci z tejto zápisnice.

19.1. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

19.2. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho

odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

20. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že súdy nižšej inštancie svoje rozhodnutia dostatočne neodôvodnili. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup nemožno považovať za neodôvodnený. Myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Zároveň sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 CSP. Odvolací súd konštatoval správnosť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v podstatných bodoch naň odkázal (§ 387 ods. 2 CSP). Zároveň sa vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami žalovanej (bod 18 a nasl. rozsudku odvolacieho súdu). Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolaním napádaný rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení.

21. Dovolací súd považuje za potrebné vzhľadom na námietky dovolateľky zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. V danom prípade odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzajúc pritom zo záveru, že výška platieb žalovanej do fondu bola za sporné obdobie určená na základe rozhodnutia vlastníkov prijatého na schôdzi konanej dňa 11. októbra 2014, ktorá bola uznášaniaschopná. Uvedené rozhodnutie bolo na schôdzi prijaté nadpolovičnou väčšinou hlasov prítomných v súlade s ustanovením § 14 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z. v znení účinnom v čase konania schôdze a vyplýva z neho, že od decembra 2014 budú preddavky do fondu vo výške 0,50 eur/m². Žalovaná bola na schôdzi prítomná a o prednesenom návrhu na platenie preddavkov do fondu hlasovala, návrh bol prijatý pomerom hlasov 3:2 (z 5 prítomných). Žalovaná platnosť prijatého rozhodnutia nenapadla. Z tohto pohľadu potom, ako už správne uviedol odvolací súd, bolo právne irelevantné zaoberať sa námietkami žalovanej týkajúcimi sa schôdze konanej dňa 20. septembra 2008 a rozhodnutiami prijatými na tejto schôdzi.

22. Námietka, že súdy nižšej inštancie nechali bez povšimnutia tvrdenie dovolateľky, že zápisnica zo schôdze v roku 2014 bola žalobcom pozmenená a doplnená, je bezpredmetná a to s poukazom na záver súdov o neunesení dôkazného bremena žalovanou vo vzťahu k tomuto tvrdeniu (viď bod 20 rozhodnutia odvolacieho súdu), pričom dovolací súd považuje aj v tejto časti postup odvolacieho súdu za správny (viď bližšie bod 18.2. tohto rozhodnutia). Pokiaľ žalovaná svoje tvrdenie nepreukázala, nebol dôvod, aby sa ním odvolací súd vecne zaoberal.

23. Napokon žalovaná namietala, že súdy sa nevysporiadali s jej tvrdením, že žalobca voči nej uplatňoval nesprávnu výšku preddavku do fondu v sume 48,50 eur/m² namiesto sumy 48,30 eur/m², ani táto námietka však neobstoí, pretože súdy sa ňou zaoberali a dali žalovanej odpoveď (viď bod 23 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu a bod 15, 16 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie). Výška sumy preddavku do fondu vyplývala z rozhodnutia vlastníkov prijatého na schôdzi konanej dňa 11. októbra 2014, na ktorom bola žalovaná prítomná, hlasovala a oboznámila sa s výsledkom hlasovania, zápisnicu vlastnoručne podpísala a výška odsúhlaseného preddavku do fondu jej tak bola známa. Skutočnosť, že v žalobe si žalobca uplatnil nižšiu sumu a neskôr svoj návrh upravil, nie je dôvodom pre zamietnutie žaloby, keďže jeho nárok po úprave vyplýval z predložených dôkazov. Je vecou žalobcu, čoho sa bude v konaní domáhať, pričom jeho úspech závisí vždy od preukázania nároku a nie od toho, či si v konaní uplatní nižšiu sumu pohľadávky než by mal na ňu nárok. Dovolateľke treba prisvedčiť v

tom, že na oznamovacej nástenke domu bol vyvesený oznam o nižšej sume preddavku, ktorý mala hradiť do fondu (t.j. 48,30 eur) avšak, ako už uviedol odvolací súd, zároveň je na ňom tiež zreteľne uvedená výška príspevku 0,51 eur za m² a na nástenke bola vyvesená aj zápisnica zo schôdze v roku 2017 (č.l. 221-222 spisu), ktorá preukazuje zvýšenie príspevku z predchádzajúcich 0,50 eur/m² na 0,51 eur/m² od 1. augusta 2017 po odsúhlasení vlastníkami. Preto aj odôvodnenie súdu prvej inštancie, že v danom prípade išlo o písársku chybu, nebolo svojvoľné či arbitrárne, ale vychádzalo zo zisteného skutkového stavu.

24. Skutočnosť, že dovolateľka sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnila, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP totiž nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa. Žalovaná preto neopodstatnene namietala existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

25. Pokiaľ sa dovolateľka svojou argumentáciou existencie vady zmätočnosti snaží spochybníť právne posúdenie sporu odvolacím súdom, dovolací súd zdôrazňuje, že aj v prípade jej opodstatnenosti by mala za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, viď konštantnú judikatúru najvyššieho súdu (R 24/2017, 9Cdo/248/2021).

26. Na základe uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že žalovaná neopodstatnene uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP, preto jej dovolanie podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné odmietol.

27. Vzhľadom na odmietnutie dovolania už neprichádzalo do úvahy rozhodovať o návrhu žalovanej o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 CSP.

28. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.